

חק לישראל – פרשת וישלח יום א'

תורה – בראשית פרק לב'

(ה) וישלח יעקב מלאכים לפניו אל עשו אחיו ארצה שעיר שדה אדום: (ה) וישלח יעקב אנגדיו קדמוהי לות עשו אחוהי לארעה דשעיר לחקל אדום:

(ה) ויצו אתם לאמר כה תאמרון לאדני לעשו כה אמר עבדך יעקב עם לבן גרתי ואחר עד עתה: (ה) ויצו אתם לאמר כה תאמרון לאדני לעשו כה אמר עבדך יעקב עם לבן גרתי ואחר עד עתה: (ה) ופקיד יתהון למימר כדון תימרון לרבוני לעשו כדון אמר עבדך יעקב עם לבן דרית ואחרית עד כעו:

(ו) ויהי לי שור וחסמור צאן ועבד ושפחה ואשלחה להגיד לאדני למצא חן בעיניך: (ו) ויהי לי שור וחסמור צאן ועבד ושפחה ואשלחה להגיד לאדני למצא חן בעיניך: (ו) והוה לי תורין וחסמורין עאן ועבדיו ואמקו ושלחית לחואה לרבוני לאשפחה וחסמורין בעיניך:

(ו) וישבו המלאכים אל יעקב לאמר באנו אל אחיך אל עשו וגם הלך לקראתך וארבע מאות איש עמו: (ו) וישבו המלאכים אל יעקב לאמר באנו אל אחיך אל עשו וגם הלך לקראתך וארבע מאות איש עמו: (ו) ותבו אנגדיא לות יעקב למימר אתינא לות אחוד לות עשו ואף אתי לקדמונה וארבע מאה גברא עמיה:

(ח) ויירא יעקב מאד ויצר לו ויחץ את העם אשר אתו ואת הצאן ואת הבקר והגמלים לשני מחנות: (ח) ויירא יעקב מאד ויצר לו ויחץ את העם אשר אתו ואת הצאן ואת הבקר והגמלים לשני מחנות: (ח) ודחיל יעקב לחדא ועקת ליה ופליג ית עמא די עמיה וית ענא וית תורין וגמליא לתרין משירין:

(ט) ויאמר אם יבוא עשו אל המחנה האחת והפחו והיה המחנה הנשאר לפליטה: (ט) ויאמר אם יבוא עשו אל המחנה האחת והפחו והיה המחנה הנשאר לפליטה: (ט) ויאמר אם ייתי עשו למשריתא חדא וימחניה ויהי (נ"א, וימחנה ותהי) משריתא דתשתאר לשיזבא:

רש"י

זליכה קרא התרנגול ואינו אומר קראו התרנגולים: ואשלחה להגיד לאדוני – להודיע שאני צא אליך: למלא חן בעיניך – שאני שלם עמך ומבקש אהבתך:

(ז) באנו אל אחיך אל עשו – שהיית אומר אחי הוא אבל הוא נוהג עמך כעשו הרשע עודנו בשנאתו (ז"ר פ' ע"א):

(ח) ויירא ויצר – ויירא שמא יהרג (ז"ר ותנחומא) ויצר לו אם יהרוג הוא את אחים:

(ט) המחנה האחת והכהו – מחנה משמך לשון זכר ולשון נקבה. (תהלים כז) אם תחנה עלי מחנה הרי לשון נקבה (לקמן לג) המחנה הזה לשון זכר. וכן יש שאר דברים משמשים לשון זכר ולשון נקבה (לעיל יט) השמש יאל

(ז) וישלח יעקב מלאכים – מלאכים ממש (ז"ר): ארעה שעיר – לארץ שעיר כל תיבה שצריכה למ"ד בתחילתה הטיל לה הכתוב ה"א בסופה:

(ה) גרתי – לא נעשיתי סר וחשוב אלא גר אינך כלאי לשנא אותי על צרכות אביך שצרכני הוה גביר לאחיד שהרי לא נתקיימה בי. ד"א גרתי בגימטריא תרי"ג כלומר עם לבן הרשע גרתי ותרי"ג מנות שמרתי ולא למדתי ממעשיו הרעים:

(ו) ויהי לי שור וחסמור – אבא אמר לי מטל השמים ומשמני הארץ זו אינה לא מן השמים ולא מן הארץ: שור וחסמור – דרך ארץ לומר על שורים הרבה שור. אדם אומר לחבירו

חק לישראל – פרשת וישלח יום א'

נקבה (תהלים קד) אש לוחט לשון זכר: והיה המחנה הנשאר לפליטה – על כרחו כי אלחם עמו התקין עמו לשלשה דברים לדורון לתפלה ולמלחמה. לדורון. ותעבור המחנה על פניו. לתפלה אלהי אבי אברהם. למלחמה והיה המחנה הנשאר לפליטה:

על הארץ (תהלים יט) מקלה השמים מולאו הרי לשון זכר (מ"ב ג) השמש זרחה על המים הרי לשון נקבה. וכן רוח (איוב א) והנה רוח גדולה באה הרי לשון נקבה ויגע בארבע פנות הבית הרי לשון זכר (מ"א יט) ורוח גדולה וחזק מפרק הרים הרי לשון זכר ולשון נקבה. וכן אש (במדבר טז) ואש ילחה מאת ה' לשון

נביא – עובדיה פרק א' א'-ד'

(א) חֲזוֹן עֲבָדֶיךָ כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה לְאֲדוֹם שְׁמוּעָה שְׁמַעְנוּ מֵאֵת יְהוָה וְצִיר בְּגוֹיִם שְׁלַח קוֹמוֹ וְנִקְוֵמָה עֲלֶיךָ לְמִלְחָמָה: (א) נבואת עובדיה כדן אמר יי אלהים לאדום בסודא שמענא מן קדם יי ואזגד בעממיא שליח קומו ונתעתד עלה לקרבא:

(ב) הִנֵּה קֵטָן נִתְתִּיךָ בְּגוֹיִם בְּזוּי אֶתְּהָ מֵאֲדָ: (ב) הא חלש יהבתך בעממיא בסיראת לחדא:
(ג) זְרוֹן לְבָבְךָ הַשִּׁיאָךְ שִׁכְנִי בְּחֻגֵי סַלְעַ מְרוֹם שִׁבְתוֹ אָמַר בְּלָבוּ מִי יוֹרְדֵנִי אֲרָץ: (ג) רשע לבך אטעיך דאת דמי לנשרא דשרי בשיני כיפא ברומא מותביה אמר בלביה מן יחתינני לארעא:

(ד) אִם תִּגְבְּיָהּ פִּנְשֶׁר וְאִם בֵּין כּוֹכְבִים שִׁים קִנְיָ מִשֶּׁם אוֹרִידֶךָ נָאִם יְהוָה: (ד) אם תרים כנשרא ואם ביני כוכביא תשווי מדורך מתמן אחתינך אמר יי:

(ה) אִם גִּנְבִים בָּאוּ לָךְ אִם שׂוֹדְדֵי לִילָה אִיךָ נִדְמִיתָה הֲלוֹא יִגְנְבוּ דָּיִם אִם בְּצָרִים בָּאוּ לָךְ הֲלוֹא יִשְׁאִירוּ עַלְלוֹת: (ה) אם נגבין אתו עלך אם בזווי ליליא איכדין הויתא דמיר עד דגנבו מסתהון ואם חטופין בקטופין אתו עלך הלא משארין עוללן:

(ו) אִיךָ נִחְפְּשׁוּ עֵשׂוּ נִבְעוּ מִצְפְּנָיו: (ו) איכדין אתבלש עשו אתגלין מטמורוהי:

רש"י

כמו (ישעיה יט) והיתה אדמת יהודה למזכרים לחגא בריוטיינ"א בלעז ואל תחמה על וי"ו של חגוי שהיא כוי"ו של קזוי (תהלים סה) וכוי"ו של כמטחוי (צראשית כא) שאין יסוד בתיבה אלא טי"ת וחי"ת:

(ה) באו לך – עליך. איך נדמייתה – למה נרדמתי דומם עד שגנבו כל לאונס. הלא בוצרים ישאירו עוללות – ואלה לא ישאירו לך כלום כי יחפשוך ויגלו וידרשו מפונק:

(ו) נבעו – תרגום יונתן איתגלין ולשון ארמית נבעו נתבקשו וכן אם תבעוין בעיו (ישעיה כא):

(א) חזון עובדיה – מאי שנא עובדיה לאדום ולא ניבא נבואה אחרת אמרו חכמי עובדיה גר אדומי היה אמר הקב"ה מהם ובהם אביא עליהם יבא עובדיה שדר בין שני רשעים אחאב ואיזבל ולא למד ממעשיהם ויפרע מעשו הרשע שדר בין שני לדיקים ילחק ורבק' ולא למד ממעשיה':

(ב) הנה קטן נתתיך – כלפי שקראו אביו בנו הגדול ואמו בנה הגדול אמר הקב"ה לפני קטן הוא רבותינו דרשו קטן שלא היה להם לא כתב ולא לשון. בזוי – שלא היו מעמידין מלך בן מלך:

(ג) שוכני בחגוי סלע – סומך על משענת אבותיו אברהם ויחחק והם לא יועילו לו, חגוי

חק לישראל – פרשת וישלח יום א'

כתובים – משלי פרק ז' ח'–יג'

- (ח) עֵבֶר בְּשׁוֹק אֵצֶל פְּנֵה וְדָרָךְ בֵּיתָהּ יִצְעָד: (ח) עבר בשוקא לקבל פנתה ובארחא דביתהא מהלך:
- (ט) בְּנִשְׁף בְּעָרֵב יוֹם בְּאִישׁוֹן לִילָה וְאֶפְלָה: (ט) ברמשא במערב יומא בחשוכא דליליא ובחכירה:
- (י) וְהִנֵּה אִשָּׁה לִקְרָאתוֹ שֵׁית זֹנָה וּנְצַרְתָּ לָב: (י) והא אתתא לעורעיה באסכמא דזניתא דמפרדא לבא דעלימיי:
- (יא) הַמָּיָה הִיא וְסָרְרַת בְּבֵיתָהּ לֹא יִשְׁפְּנוּ רַגְלֶיהָ: (יא) ומרדתא היא ופרדתא בביתא לא שכנן רגלהא:
- (יב) פֶּעַם בַּחוּץ פֶּעַם בְּרַחְבוֹת וְאֵצֶל כָּל פְּנֵה תֵּאָרֵב: (יב) בעדנא בשוקי בעדנא בשקקי ולקבל כל פנתא דיאיא כמנא:
- (יג) וְהַחֲזִיקָה בּוֹ וְנִשְׁקָה לוֹ הַעֲזָה פָּנֶיהָ וְתֹאמַר לוֹ: (יג) ואתקפת ביה ונשקתיה ואחצפת אפהא ואמרת ליה:

רש"י

- (ח) אלל פנה – פנה של זונה ועבדות גילולים:
- (י) והנה אשה – כמשמעה, ד"א אחד מן אפיקורסים. שית זונה – כמו שתותיהם
- (שמאל צ' י') כלומר ערות זונה. ונארת לצ – כמו עיר נארה (ישעי' א') המוקפת כרכוס וכן לבה של זו מוקפת זימה אולת: (יח) וסוררת – סרה מן הדרך:

משנה – ברכות פרק ח'

- (א) אֵלוֹ דְּבָרִים שְׂבִין בֵּית שְׂמַאי וּבֵית הֵלֵל בְּסַעְדָּה. בֵּית שְׂמַאי אוֹמְרִים, מְבָרְךְ עַל הַיּוֹם וְאַחַר כֶּן מְבָרְךְ עַל הַיּוֹם. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים, מְבָרְךְ עַל הַיּוֹם וְאַחַר כֶּן מְבָרְךְ עַל הַיּוֹם:
- (ב) בֵּית שְׂמַאי אוֹמְרִים, נוֹטְלִין לַיְדִים, וְאַחַר כֶּן מוֹזְגִין אֶת הַכּוֹס. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים, מוֹזְגִין אֶת הַכּוֹס וְאַחַר כֶּן נוֹטְלִין לַיְדִים:
- (ג) בֵּית שְׂמַאי אוֹמְרִים נוֹטְלִין לַיְדִים וְאַחַר כֶּן מוֹזְגִין אֶת הַכּוֹס – שֶׁאִם אֵתָּה אוֹמֵר מוֹזְגִין אֶת הַכּוֹס תַּחֲלֶה, גִּזְרָה שְׂמַאי יִטְמְאוּ מִשְׁקִים שֶׁנִּפְלוּ בְּאֲחוּרֵי הַכּוֹס מִחַמַּת הַיְדִים, שֶׁהַיְדִים קוֹדֵם נְטִילַת תּוֹרַת שְׁנֵי לְטוֹמְאָה יֵשׁ לָהּ, וּמִטְמְאִים אֶת הַמִּשְׁקִים לְהִיּוֹת תַּחֲלֶה, וַיַּחֲזְרוּ הַמִּשְׁקִים וַיִּטְמְאוּ אֶת אֲחוּרֵי הַכּוֹס, שֶׁהַמִּשְׁקִים שֶׁנִּטְמְאוּ מִטְמְאִים
- לכניסה כד קודם לצרכה: מצרך על היין – תחלה, והוא הדין למקדש על הפת. שהיין או הפת גורמים לקדוש היום שאם אין לו יין או פת לא יקדש:
- כלים מדרבנן, אלל שהקילו בטומאה זו שכלי שנטמאו אחוריו צמסקין טמאים לא נטמא תוכו, ולא ידיו, ולא אוגנו. וסבדי בית שמאי אסור להשתמש בכוס שאחוריו טמאים אע"פ שלא נטמא תוכו, גזירה שמה יתחו נילוות מחוכו על אחורי הכוס, ויקבלו המשקין טומאה מחמת אחוריו, ויטמאו את הידים. וכיון דאסור להשתמש בכלי שאחוריו טמאים, נוטלין לידים תחלה ואחר כך מוזגין את

חק לישראל – פרשת וישלח יום א'

ואחר כך מוזגים את הכוס, גזירה שמא יהיו אחורי הכוס טמאים, שמותר להשתמש בכלי שאחוריו טמאים, ולא יהיו ידיו נגובות יפה ויטמאו אחורי הכלי המשקין שבידיו, ואותן משקין שנעשו תחלה יחזרו ויטמאו את הידים, ונמצא אוכל בידי מסואבות:

(ג) **בֵּית שְׂמַאי אוֹמְרִים, מִקְנֵחַ יָדָיו בַּמִּפָּה וּמִנִּיחָה עַל הַשְּׁלֶחָן. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, עַל הַקֶּסֶת:**

להשתמש בשלחן שהוא שני לטומאה. ובית הלל סברי מותר להשתמש בשלחן שהוא שני לטומאה, הלכך לא יניח המפה על השלחן, שמא יטמאו המשקים שבמפה מחמת השלחן, ויחזרו ויטמאו את האוכלים. ואם יניחה על הכסת אין לחוש כי אם שמא יטמאו ידיו, מוטב שיטמאו ידים שאין להם עיקר מן התורה, דאין נטילת ידים לחולין מן התורה, ולא יטמאו אוכלים שיש להם עיקר מן התורה, דראשון עושה שני בחולין מן התורה:

(ד) **בֵּית שְׂמַאי אוֹמְרִים, מְכַבְּדִין אֶת הַבֵּית וְאַחַר כֵּן נוֹטְלִין לַיָּדַיִם. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, נוֹטְלִין לַיָּדַיִם וְאַחַר כֵּן מְכַבְּדִין אֶת הַבֵּית:**

סברי אסור להשתמש בשמש עם הארץ, ושמש תלמיד חכם אינו מניח פיוריים שיש בהם כזית, אלא מסיר אותם, ואם נתזים המים על גבי פרורים שאין בהם כזית אין בכך כלום, דפרורים שאין בהם כזית מותר לאבדן זיד. והלכה כבית שמאי בזה שמותר להשתמש בשמש עם הארץ:

(ה) **בֵּית שְׂמַאי אוֹמְרִים, נֵר וּמִזוּן וּבְשָׂמִים וְהַבְּדִלָּה. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, נֵר וּמִזוּן וְהַבְּדִלָּה. בֵּית שְׂמַאי אוֹמְרִים, שִׁבְרָא מְאֹרַי הָאֵשׁ. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, בּוֹרָא מְאֹרַי הָאֵשׁ:**

ובית הלל אומרים נר ובשמים כי הדדי, דכרכות שאנו יכולים לעשותם ללא מחזי כמשאוי כגון נר ובשמים, מהדמינן להו דכרכת המזון: ב"ש אומרים שברא מאור האש – שברא, דמשמע לשעבר; ולא בורא, דמשמע להבא: מאור האש – ולא מאורי האש, דחדא נהורא איכא בנורא: ובית הלל אומרים בורא – נמי משמע לשעבר: מאורי

הכוס, כדי שלא יקבלו המשקים שאחורי הכלי טומאה מחמת ידים, ונמצאו אחורי הכוס טמאים מחמת אותן משקים ומשתמש בו באיסור. ובית הלל סברי אין אסור להשתמש בכלי שאחוריו טמאים, הלכך מוזגים את הכוס תחלה ופותים אותו, ואחר כך נוטלין לידיים. שאם אתה אומר נוטלין לידיים תחלה,

רע"ב – (ג) מקנה ידיו במפה – מנטילת מים ראשונים. ומניחה על השלחן, ומקנה בה ידיו תמיד מזוהמת התבשיל. ולא יניחה על הכסת שהוא יושב בה, גזירה שמא יהיה הכסת ראשון לטומאה ויהיה משקה טופח במפה מחמת נגוב הידים, ואותו משקה כשנוגע בכסת נעשה ראשון, דלעולם המשקים נעשים תחלה, וחוזר ומטמא את הידים כשמקנה בה תמיד בתוך הסעודה. אבל בשלחן ליכא למגזר הכי, שאסור

רע"ב – (ד) בית שמאי אומרים מכבדין את הבית – מקום שאכלו שם מכבדים אותו משוריי אוכלים שנתפרכו עליו, ואחר כך נוטלים לידיים מים אחרונים. דפעמים שהשמש עם הארץ ומניח הפיוריים שיש בהם כזית, ואם אתה אומר נוטלים לידיים תחלה, נמצא אתה מפסיד את האוכלים, שמים אחרונים נתזים עליהם ונמאסים. ובית הלל

רע"ב – (ה) נר ומזון – מי שאכל בשבת במנחה והסכה לו, ועדיין לא גמר סעודתו, ואין לו יין אלא שיעור כוס אחד, בית שמאי אומרים נר ומזון בשמים והבדלה, דכולי עלמא הבדלה בסוף, לאפוקי יומא מאחרינן ליה, כי היכי דלא ליהוי עליה כמשאוי. לא נחלקו אלא על הגר ועל הבשמים, דבית שמאי אומרים נר ומזון ואחר כך בשמים,

חק לישראל – פרשת וישלח יום א'

האש – שהרבה גוונים יש בשלהבת, אדומה

(ו) אין מְבַרְכִין לֹא עַל הַיָּד וְלֹא עַל הַבְּשָׁמִים שֶׁל נְכָרִים, וְלֹא עַל הַיָּד וְלֹא עַל הַבְּשָׁמִים שֶׁל מִתִּים, וְלֹא עַל הַיָּד וְלֹא עַל הַבְּשָׁמִים שֶׁלפָּנֵי עֲבוּדָה זָרָה. אין מְבַרְכִין עַל הַיָּד עַד שִׁיאוּתוֹ לְאוּרוֹ:

שסתם מסיבת נכרים לעבודה זרה, ואין מצרכין על צממים של עבודה זרה: ולא על הגר של מחים – ללא חתעביד לאורה, אלא לכבוד בעלמא: ולא על צממים של מחים – ללעבורי ריחא עבדי: ולא על נר וצממים שלפני עבודה זרה – לפי שאסורין בהגאה: עד שיאוותו לאורו – שיהנו מאורו ולא שיהנו ממא, אלא שקרוב לו כל כך שיוכל ליהנות אם ירצה:

רע"ב – (ו) לא על הנר ולא על הצממים של נכרים – נר, משום ללא שבת, שהנכרי עשה מלאכה לאורו וקיימא לן אור שלא שבת אין מצרכין עליו, הואיל ונעבדה בו עבירה. וצממים של נכרי, בצממים שהם צממיה שנקרים מסובים זה לסעודה מיירי, והא דתנן צסיפא ולא על הגר ולא על הצממים שלפני עבודה זרה, מה טעם קאמר, מה טעם אין מצרכין על צממים של נכרים, לפי

(ז) מי שְׂאָכַל וְשָׂכַח וְלֹא בֵרַךְ, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, יִחְזֹר לְמִקוּמוֹ וְיִבְרַךְ. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, יִבְרַךְ בְּמִקוּמוֹ שֶׁנֶּזְכַּר. עַד פְּרִי שִׁיתֵּעֲבֹל הַמְּזוּן שֶׁבְּמַעֲיוֹ:

בית הלל דאינו חוזר, אצל צמזיד, דברי הכל יחזור למקומו ויברך:

רע"ב – (ז) שיתעכל המזון שצמעיו – כל זמן שאינו רעב מחמת אותה האכילה הוא סימן שלא נתעכל המזון. ודוקא בשכח אמרו

(ח) בָּא לָהֶם יוֹן לְאַחַר הַמְּזוּן וְאֵין שָׁם אֵלָּא אוֹתוֹ הַכּוֹס, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, מְבַרְכֵה עַל הַיּוֹן וְאַחַר כֶּה מְבַרְכֵה עַל הַמְּזוּן. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, מְבַרְכֵה עַל הַמְּזוּן וְאַחַר כֶּה מְבַרְכֵה עַל הַיּוֹן. עוֹנֵין אֲמֵן אַחַר יִשְׂרָאֵל הַמְּבַרְכֵה, וְאֵין עוֹנֵין אֲמֵן אַחַר הַבּוֹתֵי הַמְּבַרְכֵה, עַד שִׁישְׁמַע כָּל הַבְּרַכָּה:

שלא שמע הזכרת השם אלא סוף הברכה, למסתמא לשמים צדק: אל אם כן שמע כל הברכה – שמא צדק להר גריזים:

רע"ב – (ח) מצדק על היין ואחר כך מצדק על המזון – שאין צרכת המזון טעונה כוס, ובית הלל סברי, צרכת המזון טעונה כוס: עונין אמן אחר ישראל המצדק – ואף על פי

גמרא – ברכות דף נג' ע"ב

מי שאכל וכו': אמר רב זביד ואיתימא רב דימי בר אבא מחלוקת בשכח אבל במזיד דברי הכל יחזור למקומו ויברך פשיטא ושכח תנן מהו דתימא הוא הדין אפילו במזיד והאי דקתני ושכח להודיעך כחן דבית שמאי קא משמע לן תניא אמרו להם בית הלל לבית שמאי לדבריכם מי שאכל בראש הבירה ושכח וירד ולא ברך יחזור לראש הבירה ויברך אמרו להן בית שמאי לבית הלל לדבריכם מי ששכח ארנקי בראש הבירה לא יעלה ויטלנה לכבוד עצמו הוא עולה לכבוד שמים לא כל שכן הנהו תרי תלמידי חד עביד בשוגג כבית שמאי ואשכח ארנקא דדהבא וחד עביד

חק לישראל – פרשת וישלח יום א'

במזיד כבית הלל ואכליה אריא רבה בר בר חנה הוה קאזל בשיירתא אכל ואשתלי ולא בריך אמר היכי אעביד אי אמינא להו אנשאי לברך אמרו לי בריך כל היכא דמברכת לרחמנא מברכת מוטב דאמינא להו אנשאי יונה דדהבא אמר להו אנטרו לי דאנשאי יונה דדהבא אזיל וברוך ואשכח יונה דדהבא ומאי שנא יונה דמתילי כנסת ישראל ליונה דכתיב כנפי יונה נחפה בכסף ואברותיה בירקרק חרוץ מה יונה אינה ניצולת אלא בכנפיה אף ישראל אינן ניצולין אלא במצות:

קש"י על הגמרא

חל עבד בשוגג כבית שמאי – אף על פי ששגג ונעקר מן המקום על ידי שכחה החמיר על עמנו כבית שמאי, וחזר למקום שאכל וכך: חל עבד במזיד – נעקר ממקום שאכל	במזיד כדי לצדך במקום אחר, שהולך לילך: אנשאי יונה דדהבא – שכחתי יונה של זהב: יונה אינה נלולת אלא בכנפיה – או צורחת, או נלחמת בראשי אגפיה:
--	--

זוהר – וישלח דף קסה ע"ב

וישלח יעקב מלאכים וגו'. רבי יהודה פתח (תהלים צא) פי מלאכיו יצוה לך לשמרה בכל דרכיך, האי קרא אוקמוה חב"ייא, דהא בשעתא דבר נש אתי לעלמא, מיד אזדמן בהדיה יצר הרע דאיהו מקטרג ליה לבר נש תדיר כמה דאת אמר, (בראשית ד) לפתח חטאת רובץ. מאי חטאת רובץ, דא יצר הרע:

ודוד הכי נמי קרייה חטאת דכתיב, (תהלים נא) וחטאתי נגדי תמיד, בגין דאיהו עביד ליה לבר נש כל יומא למחטי קמי מאריה, ויצר הרע דא לא אתעדי מבר נש מיומא דאתיליד בר נש לעלמין. ויצר הטוב אתי לבר נש מיומא דאתי לאתדבא:

ואימתי אתי בר נש לאתדבא בר איהו בר תליסר שניו, פדין אזדווג בר נש בתרווייהו חד מימינא וחד משמאלא, יצר טוב לימינא ויצר רע לשמאלא. ואלין אינון תרין מלאכין ממש ממנו, ואינון משתבחין תדיר בהדיה דבר נש:

אתי בר נש לאתדבא, ההוא יצר הרע אתפפיא קמיה ושלטי ימינא על שמאלא. ותרווייהו מזדווגין לנטרא ליה לבר נש בכל ארחוי דהוא עביד. דהא הוא דכתיב פי מלאכיו יצוה לך לשמרה בכל דרכיך:

רבי אלעזר מוקים ליה להאי קרא ביעקב, דקודשא בריך הוא אזמין בהדיה מלאכין משדיון ממנו. בגין דהא איהו אתי שלים בשבטין עלאין בלחו שלמין פדקא יאות, כמה דאתמר (דכתיב) ויעקב הלך לדרפו ויפגעו בו מלאכי אלהים ואתמר. והכא פיון דאשתזיב מניה דלבן והא אתפרש מניה

חק לישראל – פרשת וישלח יום א'

כְּדִין אֲזַדְדוּגַת עַמִּיהָ שְׂכִינְתָא וְאַתּוּ מְשִׁרְיִין קַדִּישִׁין לְסַחְרָא לִיהָ, וְכַדִּין (דף קסו ע"א) וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב כְּאֲשֶׁר רָאָם וְגו'. וּמֵאַיִנוֹן מְלֶאכֶיִן שָׂדֵר לִיהָ לְעֵשׂו הָדָא הוּא דְכַתִּיב וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מְלֶאכֶיִם, מְלֶאכֶיִם מִמֶּשׁ הוּוּ וְדָאִי:

הלכה – הרמב"ם הלכות תלמוד תורה פרק ד'

(א) אין מלמדין תורה אלא לתלמיד הגון נאה במעשיו או לתם אבל אם היה הולך בדרך לא טובה מחזירין אותו למוטב ומנהיגין אותו בדרך ישרה ובודקין אותו ואחר כך מכניסין אותו לבית המדרש ומלמדין אותו אמרו חכמים כל השונה לתלמיד שאינו הגון כאילו זרק אבן למרקוליס שנאמר כצרוור אבן במרגמה כן נותן לכסיל כבוד אין כבוד אלא תורה שנאמר כבוד חכמים ינחלו וכן הרב שאינו הולך בדרך טובה אע"פ שחכם גדול הוא וכל העם צריכין לו אין מתלמדין ממנו עד שובו למוטב שנאמר כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו כי מלאך ה' צבאות הוא אמרו חכמים אם הרב דומה למלאך ה' צבאות תורה יבקשו מפיהו אם לאו אל יבקשו תורה מפיהו: (ב) כיצד מלמדים הרב יושב בראש והתלמידים מוקפים לפניו כעטרה כדי שיהו כלם רואים הרב ושומעים דבריו ולא ישב הרב על הכסא ותלמידיו על הקרקע אלא או הכל על הארץ או הכל על הכסאות ובראשונה היה הרב יושב והתלמידים עומדים ומקודם חורבן בית שני נהגו הכל ללמד לתלמידים והם יושבים:

הלכה – מס' תפארת הקדש ד"ב א' מר"ח בקיצור

אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן כל העושה מצוה אחת בעולם הזה מקדמתו והולכת לפניו לעולם הבא שנאמר (ישעי' נ"ח) והלך לפניך צדקה וכל העושה עבירה בעולם הזה מלפפתו והולכת לפניו ליום הדין שנאמר (איוב ו') ילפתו ארחות דרכם יעלו בתהו ויאבדו רבי אלעזר אמר קשורה היא לו ככלב שנאמר (בראשית ל"ט) ולא שמע אליה לשבב אצלה להיות עמה לשבב אצלה בעולם הזה להיות עמה בעולם הבא עד כאן לשונו. ענין מלפפתו והולכת לפניו ליום הדין מפני פי העובר עבירה אחת קונה לו קטיגור אחד והקטיגור יש לו שיעור קומה שלימה פענן המצוה פן ענין העבירה. פי מעשיו של אדם הם שיעשו לו לבושים צואים כפי מנין עונותיו פן מנין הלבושים פי כל עון ועון יעשה לו לבוש והיינו מלפפתו האמור במאמר והעד לזה (זכרי' ג') ראה העברתי מעליך עונך ופירשו רבותינו זכרונם לברכה שעון שהיה לו הוא שנשאו בניו נשים נכריות. רבי אלעזר אמר קשורה בו ככלב שלא לבד תעשה לה לבוש אלא שתדבק בנפש עצמה להיות ארוק בה ודרך הפלב הנוסף שנמצא בתוך שניו חלק האדם. ה' יצילנו ולכל ישראל פן יהי רצון:

לע"נ

זאב וזיים בן שרה, גד גבריאל בן סוזן, יהונתן בן צדיקה, דניאלה פורטונה בת רז"ל, צדיקה בת שרה ז"ל.